

Hedabideek ezkortasuna azpimarratu dute; bere osoan irakurrita, ordea, askoz baikorragoa da

Iruñe eta Tuteran, Bilbao,
Donostia eta Gasteizko
gotzianek “Gure kristau
elkarteak berriztatu” pastoral
idazkia argitaratu dute

Iruñe eta Tuter, Bilbao, Donostia eta Gasteizko gotzianek “Gure kristau elkarteak berriztatu” pastoral idazkia argitaratu dute. Hona hemen **Zeinu itxaropentsuak** atalaren bi puntu

Zeinu itxaropentsuak, Elizan bertan

11. Gure elizetako bazter guztietan daude Espiritu Santuaren presentzia bizi eta ekintzailea ziurtatzen duten errealitate ebanjelikoak. Jainkoaren Hitza lehengo garaietan baino hobeto ezagutzen da eta gehiago estimatzen. Nahiz eta oraindik merezi duen leku nagusia izan ez, benetan «Elizaren euskarri eta kemen» (VATIKANOKO II. KONTZILIOA, Dei verbum, 21. z.) bihurtzen ari da pausuz pausu.

Gero eta ugariagoak dira Hitzaren irakurketa era pertsonalean eta elkartekoan egiteko sarbide-saioak. Fededun asko Jaunaren Hitza aurkitzen ari da pozez eta beraren

eraginkortasun salbatzailea bizi du.
Herri fededunari Hitza itzultzea da
horien artzainen aspaldiko zeregina.

Antzerako zerbait gertatzen ari da
teologiarekin ere. Aipagarria eta
gorantz doana da gure Elizek
eskainitako heziketa-zerbitzuetara
hurbiltzen diren laikoen kopurua.
Gure fedearen mamia hobeto
ezagutu nahiak, zalantzak eta gaizki-
ulertuak uxatzeko kezkak, kristau-
bizitza koherenteagoa izateko
borondateak eta «besteak hezi ahal
izateko nork bere burua hobeto
hezteko» ardurak sustatzen dituzte
eliz zerbitzu horren bila dabiltzanak.

Egia da igandeko Eukaristiara joaten
diren askorentzat aspergarria
gertatzen zaiela eta errepikapen
hutsa. Hala ere, aurrean dugun bidea
luzea den arren, zalantzarik gabe
esan dezakegu ospakizunaren
kalitatea hobetu egin dela leku
askotan. Orokorrean oharpenak,

abestiak, erritmoa, partehartzea,
Hitza hots egitea, prestaketa bera,
duinagoak eta zainduagoak dira.

Baztertu eta marjinatuenganako
elkartasun afektibo eta eraginkorra
gizatasunezko zeinu ukaezina da eta
gure fedearen ezinbesteko giltzarria.
Adierazle guztiek erakusten

digutenez, puntu honetan kristauen
«batez besteko tenperatura» gizarte
osoarena baino altuagoa da. Gure
elizbarrutietako Caritas taldeak
biziak eta sortzaileak dira, eta
gizartean gehien estimatzen den
Elizaren aurpegia erakusten dute.
Eliz eta herri-mailan elkartasunezko
ekimenetan konprometitutako
kristauen kopurua nabarmena da.
Kristauelkarteak behartsuen alde
erakusten duen diru-
eskuzabaltasuna bere benetako
sarreren zati garrantzitsua da.
«Eskuak Elkarturik» taldeari eta
Hirugarren Munduaren aldeko beste

erakunde batzuei ematen zaien laguntza benetan oparoa da. Egia da pobreak oraindik ez daudela gure elkarteen erdian Jaunaren inguruan. Baina egia da, era berean, gero eta hurbilago daudela.

12. Azken hogeitaz urteetan, ugaltu egin da pastoral lankidetzarako egitekoetan esku hartzen duten laikoen kopurua. Gero eta irekiago daude beren heziketa eta benetako

ardurakidetasuna eragiteko ateak. Arduraz ikusten dugu, hala ere, atzoko belaunaldien erreleboa gero eta zailagoa dela. Gizarte osoan nabaritzen da jendea ez dela compromiso egonkorrak hartzearen aldekoa. Gero eta zailagoa da lagunak aurkitzea enpresabatzordeko kide izateko, alderdi politiko bateko militante izateko, udalerako hautagaizerrendan aurkezteko, eskola kontseiluko kide izateko,

edota kirol talderen bateko
zuzendaritza berriztatzeko. Eta,
jakina, baita parrokiako eginkizun
eta erantzukizunetan
konprometitzeko pertsonak
aurkitzea ere.

Gure Elizaren irudian «zuzendaritza
azaltzen da, eta ez hainbeste
partehartzea». Errealitatea aldatuz
doa urratsez urrats. Gure parrokia
gehienek badute erakunde
kolegiaturen bat apaizaren inguruan:
Pastoral Kontseilu edota Parroki
Batzorderen bat. Erlijiosoen obra
gehienek ere beren Kontseiluak
dituzte. Elizbarrutiko Pastoral
Kontseilua finkatuta dagoen
errealitatea da. Egia da geratzen
direla oraindik agintekeriazko
jarduerak eta bakardadean
hartutako erabaki arbitrarioak.
Denbora beharko da, gure artean
partehartzea eta ardurakidetasuna
nagusi diren «kultura» sustraitu
dadin.

Erakunde zibilen babesik eta inguruko giroaren «aldekotasunik» jasotzen ez duen Elizaren egoera berak apalago izaten eta hainbesteko harrotasunik gabe jokatzeko laguntzen digu, eta informazioan eta komunikazioan gardenago izaten, isilka jokatu gabe.

Azkenik, borroka luzeek markatua daukaten lurraldea da gurea, terrorismoaren astindua jasan duena, giza eskubide indibidual eta kolektiboen bortxaketaren testigudena, era askotako sentsibiltate politikoez zeharkatua dagoena, alderdi politikoen arteko elkarrizketak gutxi landu duena...; hori dela eta, gure lurralde honetan bakea ezartzea izan da eliz arduradunen eta kristau askoren etengabeko ardura eta nahia.

Bake egonkor eta zuzenaren irrika bizia da eta guztiz hedatuta dago elkarte katolikoan. Gure garaiko

kulturaren atmosferan jasaten dugun erlijio-aterperik ezak ahuldu egin du, zalantzarik gabe, askoren fedea.

Gizateriaren historiaren izugarrikeriek mende honetan bertan (hala nola, holokausto nazia, «gulag» komunistak, Rwanda eta Sudaneko sarraskiak, HIESaren zabalkunde ikaragarria edota hondamendi naturalak), filosofo sinesgabeen liburu askok baino gogorrago astintzen dute gure fedea. Baina kasu askotan fede hori araztu egin da, eta aurrekoengandik hartua izatetik pertsonalagoa, araztuagoa eta landuagoa izatera igaro da.